

„Det er saa fredeligt, saa tyst
i Himmel og paa Jord!
Vær ogsaa stille i mit Bryst,
du Flygtning, som der bor.“

* *

Henne paa „Skovbakken“ var Dansen nu begyndt. Det var dog foreløbig mest Ungdommen, der havde Mod til at røre sig saa kraftigt efter den svære Middag. De Ældre havde fordelt sig omkring i Stuerne, eller de sad som Tilskuere langsmed Salens Vægge.

Stemningen, — der et Øjeblik efter Koncerten truede med at ebbe — var atter bleven stigende, da Balmusiken spillede op og der samtidig blev sat stærke Drikke ind i Rygeværelserne.

Ind gennem et af Kabinetterne kom Dr. Nathan stormende med to af Aftenens yngste og smukkeste Damer under Armen, — paa Vej til Dansen. Ved ingen Lejlighed var denne mærkelige Mand maaske mere beundringsværdig end i en Selskabssal. Hvor lang hans Arbejdsdag eller Arbejdsnat end havde været — og Lampen i hans Studereværelse brændte ofte endnu, naar Dagen gryede — kendte han ikke til Utidighed men kastede sig ind i Underholdningen med altid lige ungdommelig spænstig og paagaaende Kraft. Han havde aldrig kunstige Oplivelsesmidler behov. Saa oprigtig og dyb hans Menneskeforagt under Aarenes Kamp var bleven, den havde dog aldrig faaet Bugt med Levetrangen hos ham. Festlig oplyste Stuer, smukke Kvinder, Smil og Blomster holdt ham i Aande. Naarsomhelst og hvorsomhelst man fik Øje paa ham, saae man ham fuldt optaget af at fortælle, forklare og overbevise. I Selskabslivet som i Literaturen var han